

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

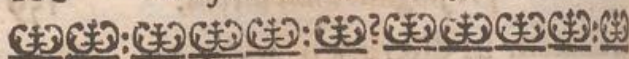
Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 17. De necessitate orationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60520)

Augustus.

DIES XVII.

De Necessitate Orationis.

I.

Salus est unicum illud necessarium, de quo

Servator loquitur, gratia est medium ad salutem obtinendam necessarium; oratio verò medium est necessarium ad gratiam obtinendam.

Luc. 18, v. 1.

Oportet semper orare, inquit Christus. Necessitas orationis gratiæ necessitatem ostendit. Et necessitas gratiæ necessitatem ostendit orationis;

cùm hæc illam impetrandi, medium sit, vel unicum, vel præcipuum. Sunt gratiæ, inquit S. Augustinus, quas Deus nobis concedit non rogatus. ut est vocatio ad veram fidem; cùm id, quod non cognoscitur, peti non possit. Alias gratias, quod attinet, juxta cursum divinæ Providentiæ ordinariæ, Deus eas non concedit, nisi petantur: *petite & accipietis*: concedentur vobis gratiæ, sed ea lege, ut eas petatis.

Luc. 11, 9.

Est ergo oratio omnino necessaria. Felix profectò necessitas, quæ nos ad orationem impellit: est enim oratio agnitio subjectionis, qua Deo subsumus, & indigentia auxiliij divini frequens ad Deum

con-

confugium nostram erga ipsum fiduciam, & continuum humilitatis exercitium indicat. Potestne Deus majus nobis bonum præstare, quàm si nullum nobis beneficium præster, nisi propter orationem; quandoquidem vel hac ratione, tanta nobis bona concedit?

II. Oratio necessaria est, ut bonum faciamus, nósque habiles reddamus ad mandata Dei observanda. Deus, cum justus sit, non potest, inquit Divus Augustinus, quidquam nobis impossibile præcipere; verum tamen, cum aliquid præcipit, monet, ut faciamus, quod possumus, & petamus, quod non possumus; & cum omnis generis bona præstandi potentiam proximam non habeamus, nunquam tamen destituimur potentia orandi, & per orationem gratias impetrandi, ad quodcunque bonum præstandum necessarias. Oratio complectitur sua virtute omnes prorsus gratias: Si quis indiget sapientia, inquit S. Iacob. I. 5. Iacobus, postulet à Deo, qui dat omnibus affluenter. Hæc sapientia est gratia. Hæc est Spiritus ille bonus, quem juxta promissionem filij Dei nobis certissimè concedet, si illum deprecemur. Si igitur indigimus, in quem, nisi in nos ipsos referre culpam possumus? an non tam grande bonum dignum est, quod petatur? si verò gratia

Quando magis Pater vester de celo dabit spiritum bonum petentibus se
Luc. 11. 13.

L

ad

Augustus.

ad faciendum bonum necessaria est, magis utique necessaria est, ut in ea perseveremus. Perseverantia, inquit S. Augustinus, est unum ex illis donis, quod Deus non nisi instanti orationi concedit.

III. Oratio non minùs ad evitandum malum, sèque ab eo liberandum, quàm bonum faciendum necessaria est. Ad evitandum malum necessaria est propterea, quòd Christus voluit, ut orationem, quam ipsemet nos docuit, finiremus, perendo liberari à malo, maximè verò à supremo malo, quod est peccatum. Cùm imbecilles, & ad malum proclives simus, in nobis ipsis, pràter orationem, non invenimus remedium, quo imbecillitatem nostram robores, & funestam hanc propensionem reprimamus. Unde etiam Servator, prævila formidabili tentatione, quæ tempore cruciatuum suorum discipulos aggressura esset, ipsis dixit, excepta vigilantia, & oratione nihil esse, quod roborare eos possit, ne tentationi succumbant; idcirco admonitione ejus neglecta horrendum in modum fuere lapsi. At oratio non minùs necessaria est, ad nos è peccato, postquam in id lapsi sumus, eripiendos: peccator est quodammodò paralyticus, qui omnibus membris captus non nisi linguae pol-

pollet usu ad miseriam suam detegendam, Augustus.

opemque petendam. Status, in quo peccator versatur, adeò eum debilitat, ut nec gressum movere queat, quo ad Deum revertatur. Quidquid is præstare potest, in hoc consistit, ut miseriam suam agnoscat, eam Deo aperiat, & ab ea liberari petat. Hoc unicum ipsi superest medium; quod si abesset, insanabilis foret. Certi sunt rerum concursus; in quibus peccator exceptâ orationis gratiâ, aliam non habet: Deo sint laudes, qui dum orationem mihi relinquit, certum mihi suppeditavit remedium, misericordiam suam flectendi; in- quiebat David.

*Benedictus
Deus, qui
non amovit
orationem
meam &
misericor-
diam suam
à me Psal.
65. 20.*

Quantumcunque miser sit status, in quo versaris, orare potes: ora igitur, & ora frequenter; non est gratia, quam per orationem obtinere non possis.

Oportet semper orare, & nunquam deficere. Luc. 18. 1.

Deus impossibilia non jubet; sed jubendo monet, & facere, quod possis, & petere, quod non possis. Aug.

L 2

DIES